

A. SILVESTRI

SCENER FRA ET
PARFORHOLD

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Scener fra et parforhold*

Scener fra et parforhold

A. Silvestri

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-447-0

Redaktør | Nikolaj Højberg

Omslagsillustrator | Morten L. Hansen

DTP | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Anvendte tekster

Tove Ditlevsen – *Så tag mit hjerte, fra digtsamlingen Lille verden, 1942*

H. C. Andersen – *Hist, hvor vejen slår en bugt*

Emil Aarestrup – *Angst, fra digtsamlingen Digte, 1838*

SCENER FRA ET PARFORHOLD

AF

A. SILVESTRI

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Scener fra et parforhold*

Af samme forfatter:

Køtere dør om vinteren, novellesamling

Pandaemonium, roman

Faderens sønner, novellesamling

Optisk bedrag, novellesamling

Ambrosia/Live, dobbelt kortroman

Al kødets gang, kortroman

Kærlighedsfrugt, novellesamling

Sand og sten, stål og glas, opsamling

Fast arbejde, opsamling

Tak til Aske og Lene for at læse en ufærdig bog igennem og være med til at gøre den hel. Tak til Christian og Lea for engang at have været. Og tak til musikeren Jonas Breum, hvis sange og melodier er skyld i, at bogen findes.

*The book of love is long and boring
No one can lift the damn thing
It's full of charts and facts and figures
and instructions for dancing*

- The Magnetic Fields/Peter Gabriel

TANKER OM REJSER

Jeg har valgt tog frem for bil. Ikke fordi det er hurtigere, tværtimod fordi det er langsommere. Jeg har brug for fred til at klare tankerne, til at få helt styr på, hvordan jeg vil skrive denne bog. Det er egentlig tåbeligt at bruge sådan et udtryk. Hvis ikke jeg har klaret tankerne i al den tid, jeg har observeret mine hovedpersoner, vil tankerne nok heller ikke blive gennemsigtige nu. Måske er det sådan, at forestillinger i en periode kan stå meget tydelige, og så med ét hvirvler støv op, der atter formørker klarheden. Hvis det er sådan, tænker jeg, at uklarheden er vigtig. Som en arkæolog, der graver ben frem af fortiden, vil jeg gennem en langsom afklaring først danne konturerne af knogler og til sidst stå med hele skelettet blotlagt. Hvis jeg er heldig, vil kød, organer og sener vokse frem, blod tordne og pulsere og måske løbe fra bidte læber. I sidste ende håber jeg, at historien vil stå nyfødt og gammel.

Jeg tror, rejsen er en vigtig del af historien. Det fysisk at flytte kroppen fra ét geografisk sted til et andet. Det er også en måde, hvorpå jeg kan tage læseren med. Vi kan holde hinanden i hånden, hjælpe hinanden over de svære steder, de glatte sten og de dybe kløfter. Hvis en af os snubler eller farer vild, er den anden der til at pege på kortet og sige, hvor vi skal hen. Jeg flytter mig i krop, men du, min læser, er med mig hele vejen. Du sidder på min skulder, som en engel eller djævel, om min hals som Niels Holgersen om gåsens, du går ved siden af mig som H.C. Andersens Rejsekammerat. Vi rejser sammen, men om vi kommer samme sted hen, er ikke til at sige

før helt til sidst. Hvem ved, om det overhovedet er sådan, at man skal ende samme sted? Jeg gør helt sikkert ikke.

Når jeg vender tanken i hovedet, tror jeg ikke, der er den store forskel på en fysisk og en mental rejse. Det er en bevægelse fra et sted til et andet. Den fysiske rejse er nu noget lettere. Jeg giver ikke meget af mig selv ved at tage bussen til Hovedbanegården, investere i en billet og lade mig transportere på tværs af landet. Det er ikke vanskeligt, verdensomvæltende eller noget jeg skænker mere end en strøtanke. Alligevel gør det, at min krop flyttes, at mit sind også bliver det. Det får mig til at vurdere og undres, får mig til at skrive mine tanker ned. Den mentale rejse, eller måske skal jeg bare bruge ordet bevægelse, tærer på sjælen og ens version af virkeligheden. Hvor den fysiske rejse stiller spørgsmål til virkeligheden, stiller den mentale rejse spørgsmål til en selv.

Det er spøjst. Jeg har knapt sat mig i toget, før mit sind åbner sig. Det føles som en lang række lemme, der knirkende glider op. Nogle kommer der noget ud af, men de fleste suger noget ind. Jeg sidder tilbagelænet i sædet med et lille smil om munden og en række tankeprocesser, der leger Formel 1-løb gennem mit neurale netværk. Der er syv biler i alt, syv ting jeg tænker over, og en af dem er at rejse. Derfor bliver jeg nødt til at dele dem op, gennemtænke dem hver især. Giv dem hver deres kapitel i bogen. Så for overskuelighedens skyld bliver jeg nu ved mine tanker om at rykke sig fra et sted til et andet. Ved mine tanker om at rejse.

Christian havde alle dage rejst meget. Gennem hele hans barndom havde hver eneste sommerferie og mange andre ferier været tilbragt uden for landets grænser. Da han var tretten, havde han været på Island flere gange, havde vandret gennem smeltevandsfloder, badet i varme kilder og var sågar endt på en klippeafsats femten meter over jorden uden umiddelbar hjælp inden for rækkevidde. Han kendte Sverige ud og ind, kunne tolke helleristninger og aflæse kalkmalerier, drukne flåter og bygge dæm-

ninger. Det europæiske kontinent havde kun få destinationer, hvor han ikke havde sat sin fod som barn og ung, og derfor havde han som voksen næsten ingen trang til at gøre det. Christian havde det fint, hvor han var. Når han rejste var det inden i hans eget hoved. Der lå nemlig destinationer, som man hverken kunne nå med fly, bil, båd eller til fods. Problemet ved den slags rejsemål er blot, at det er svært at tage andre med dertil.

Lea var helt anderledes på det punkt. Som barn havde hun ikke rejst meget. Ferierne var blevet tilbragt i Danmark, enten hos mor eller far. De fleste af hendes minder fra den tid handlede om sommerhuse og både. Det ændrede sig, da hun blev teenager. Så begyndte hun at tage af sted sammen med andre. Til London for at købe Doc Martens-støvler. Til Tyskland for at høre koncerter, og da hun nåede tyverne, rykkede hun teltpløkkene op og tilbragte et år i Canada som ung pige i huset eller noget i den retning. Senere kørte hun tværs over USA sammen med en kæreste i en lejet bil, både fra øst til vest og fra syd til nord. I modsætning til Christian mistede hun aldrig trangen til at mærke solen skinne på sig under fremmede og eksotiske himmelstrøg. Hun glædede sig til hver ferie og fridag, hun elskede at se frem til verden, og hun var allermost levende, når hun ikke var derhjemme.

Du har nok opdaget, at jeg beskriver i datid. Som om det er noget, der allerede er sket for længe siden, og det er noget mærkeligt noget at gøre i første kapitel. Jeg har kendt Christian og Lea i frygtelig mange timer. De er begge groet inden i mig, har foldet sig ud, og det er nok derfor, jeg tænker på så meget af deres liv som noget, der er hændt for længst. Den anden og mere virkelige grund er, at deres historie først begynder i det øjeblik, de lærer hinanden at kende. Alt op til det punkt er væsentligt og virkeligt, men det er hver deres særskilte fortælling og ikke historien om Christian og Lea. Jeg håber, at du vil tilgive mig mit grammatiske vanvid, for det

bliver hverken første eller sidste gang, det sker. Giver du mig den frihed, vil jeg til gengæld prøve at underholde dig.

Jeg står af, jeg står på, jeg skifter tog ud med bus, og for hvert skift rykker byen væk fra mig, og landet kommer tættere på. Det er godt at se så meget grønt igen, lige at linde på vinduet og blive blæst igennem af den skarpe dunst af gylle og endevendt jord. Jeg retter på min taske, kigger rundt i bussen. Jeg er den eneste passager på den forblæste strækning. Buschaufføren hører dæmpet lokalradio. Inden længe er jeg fremme. Jeg skal være her fjorten dage. To uger revet ud af kalenderen og jeg er glad for, at du også er her. Min taske er fyldt med noter om alle de ting, der er hændt Christian og Lea, og det gør mig både glad og bange at bære rundt på så meget fortid, der endnu ikke er blevet nedskrevet. Det er sært og sart, men også så nødvendigt. Jeg glæder mig virkelig til at fortælle hele historien, og mest ser jeg frem til at fortælle den til dig.

At Lea og Christian var så forskellige, når det kom til det at rejse, medførte selvfølgelig problemer i det lange løb. Hvad kunne det gøre andet, når den ene ville se verden, og den anden opfinde den? Alligevel blev de enige om at rejse sammen, i hvert fald i en række år, fordi de ikke kunne lade være. De fysiske rejser var simple og glade. De opførte sig som turister, både i de lande og byer de besøgte, men også i hinanden. Det var under rejserne, at de lærte hinanden bedst at kende. De mentale rejser forløb derimod ikke gnidningsløst.

Den store rejse, når man vælger et andet menneske, kan både være frygtelig smuk og ulidelig. Den får en til at besøge steder, man aldrig har været før, og de steder, man kender, får et særligt og næsten eventyrligt skær over sig. Man dykker ned i dybe huller med påspændt åndedrætsudstyr og klæder sig nøgen i algedækket vand. Man vil opleve alt, alene fordi det er sammen med den anden. Man udfordrer sit verdensbillede, man indtager fremmede retter, og man er en helt forrygende udgave af sig selv. Det er

det smukke. Det ulidelige er, når den anden ikke længere har lyst til at rejse sammen, for hvor skal man så tage hen? Prøv at forestille dig, at du har booket billetter til Marrakech, og dagen før, du skal af sted, får at vide, at din destination ikke længere eksisterer på nogen måde. Du ville blive fortvilet og desperat, irrational og barnlig. Du ville sidde alene med hænderne i skødet og tænke: Hvad så nu? Eller, er det mig, der tager fejl? Ville du i stedet for råbe „fuck det“ til verden og tage af sted alene i håbet om at opleve noget særligt? At finde en ny destination?

Nok om det. Denne fortælling er en rejse. Ind og ud af sind, steder, situationer og sanser. Den er til et sted, der ikke findes, og til et der findes alle steder. Det er fyldt med indbyggere, men samtidig er der kun Christian og Lea. Jeg er overbevist om, at det meste af turen vil du genkende landskabet. Du har sikkert besøgt nogle af stederne før. Du kender måske de lokales vaner eller ved, hvor den lille, lækre restaurant ligger. Hvis du er en af de heldige, har du overfløjet området så mange gange, at du kender dets grundplan og kan undgå de værste faldgruber.

Selv er jeg rejst hjemmefra og har nu taget plads i en lille hytte ude på landet i det mørke Jylland. Her er tomt, det blæser, og der går lidt, før kakkelovnen har varmet rummene op. Computeren er derimod tændt, og jeg er i fuld gang. Ser du, jeg blev også nødt til at rykke mig for overhovedet at kunne skrive den bog, du nu sidder med.

Jeg har valgt at indlede min fortælling der, hvor det hele startede mellem Lea og Christian. Det er godt sted at begynde, og der er heldigvis masser af øl på bordet og rigtig go' musik.

Kapitel 2

BRYSTER OG BAJERE

Det klirrer af ølflasker og samtale. Et for et støder ordene sammen. Christian lytter så godt, som han kan, selvom synet af glitrende kolleger anet ud af øjenkrogen truer med at distrahere ham. De vante og kedelige lokaler er omdannet til hemmelige huler, klar til synd og hvisken. Han sidder ved baren sammen med tre kvinder. Isa, Lea og Kathrine. De er klædt på til fest som han selv. Deres øjne gløder i det særlige stadium, før fuldskaben tager fuldkommen over. Han hiver sig selv væk fra alle de andre ting, der sker omkring ham. Gør blikket alvorligt og til stede.

„Tre,“ svarer han på den enes spørgsmål. „Altså ikke samtidig. Det tror jeg ikke, jeg vil kunne finde ud af.“

Et blink, en tår af flasken. De lugter af cigaretrøg. Deres kroppe er invaderet af trediverne, men i det lumre halvmørke forsvinder skavanker som ved photoshop. Lea griner af hans svar og lægger hånden på hans skulder, inden hun forsvinder ud på gangen. De andre kvinder snakker videre med og forbi hinanden, indtil musikken muterer til noget med lidt gang i. Så fordamper de som parfumeduft, og Christian sidder alene tilbage. Han udskifter øllen med en ny. Kondens løber ned ad flaskehalsen. Han tænker det muliges tanker. Måske lægger den ene af dem an på ham? Og hvad så, hvis hun gør? De er alle tre gift, og i Christians verden er det lig med, at de ikke rigtigt eksisterer på kødmarkedet.

„Godt du stadig er her,“ siger Lea og sætter sig ned over for ham.

Hun er køn uden at være smuk, med markante træk og et smil der sender billardkugler rundt i hans system. Han kender hende ret godt, og de har haft en smule at gøre med hinanden rent professionelt, før hun gik på barsel med nummer to. Det er hendes første fest tilbage fra hus, mand og børn.

Christian blinker til hende og tager en tår. „Hvad snakkede vi om?“ spørger han. Han ved udmærket, hvad de snakkede om.

„Sex,“ svarer hun faktisk og drikker også. Selvom der næsten ikke er noget lys, kan han se, at hun rødmer. Christian trækker vejret ind gennem næsen. Et kort sekund blev hans hjerte ramt af lysten til at æ hendes kind og lade hendes hår glide mellem fingrene. Selvom han er modig, stopper tanken om hendes mand ham. Det er sådan noget, man ikke gør. Det er vigtigt for Christian at være et ordentligt menneske.

„Nåh, ja. Jeg elsker sex. Hvis det stod til mig, dyrkede jeg det hver eneste dag,“ siger han og lodder hendes reaktion. Hans ord falder i god jord.

„Også mig.“

„Men du har da i det mindste muligheden, når du er gift.“

Hun kigger på ham hen over sin øl. Hun har sat sig med knæene samlet, men begge fødder peger mod ham. De vipper op og ned på skift. Blikket er tæmmet, men alligevel gnistrer noget i det. Vrede eller noget ganske uforstilt.

„Det er ikke det samme, som at man gør det,“ siger Lea. De andre kvinder er vendt tilbage fra dansegulvet. Isas stemme er vaklende, men høj. Med et halvt øre registrerer Christian, at de snakker om børn og fremtiden. Standardemner.

„Ikke?“

„Nej. Han har ikke så meget lyst til mig, efter jeg har født. Han

har sagt, at han synes, jeg skal få lavet bryster,“ svarer hun. Christian er ikke sikker på, om hun beklager det; det er svært at tyde tonefaldet på grund af larmen og procenterne, der løber i hans blod. Det er næsten, som er der ingen energi i det emne. I stedet for ryster han opgivende på hovedet.

„Det, synes jeg fandeme, er noget mærkeligt noget. Hvad skulle der være galt med dine bryster?“

Hun tøver. Resten af festens lyde trænger sig på. Det er en af de grave dage, dem der er så mættede med muligheder, chancer og risici, at det næsten er overvældende. Det brede lokale virker til at have mere end fire hjørner, en femkant, en sekskant, en manglekant, og i mindst to af hjørnerne sidder skyggeklumper i hed omfavelse. Sådan sidder Lea og han ikke. De er synlige for enhver, der gider kigge på dem. Christian kradser i flaskemærkatens. Nu bliver han usikker. Han er dårligt trænet.

„Jeg mener, man elsker vel et helt menneske og ikke bare en del af det? Og da slet ikke en fysisk ting, vel?“ udbryder han, optændt af følelsen af, at noget er ved at glide ham af hænde. Lea kigger på ham.

Han er endnu for ung til at genkende måden, hun betragter ham, men hvis nogen af deres kolleger så på dem, ville de gennemskue Leas blik. Hun er rørt over, hvor utrolig naiv han er. Alligevel er det lykkedes Christian at sige det helt rigtige. Den tydelige sætning, der lige så vel kunne være sagt af et barn, slår ekko overalt inden i hende.

Hun læner sig lidt ind mod ham. Hendes ånde er varm i hans øre.

„Vil du se dem?“ spørger hun.

„Her?“ spørger han. Hun griner. Stemmen er lidt ru, lidt mørk. En bid chokolade, der langsomt opløses i en sort kop kaffe.

„Nej, ude på toilettet. De andre får ikke lov til at se dem.“

Han ser på hende. Det kan ikke passe, det han hørte. Der er da

ikke nogen, der så direkte tilbyder den slags. Det er næsten som en historie fra de grå sider eller noget taget ud af en våd drøm. Når noget er for godt til at være sandt, plejer der at stikke noget under. Et spørgsmål fra en fortid, der intet har at gøre med Lea og hendes stemme, maser sig frem. Ham, der bliver hånet af en række af de store piger, efter de havde fået ham til at danse med den ene af dem. Den skamfulde flugt, mens latteren væltede ned over ham. Han ryster det væk. Det er hverken her eller nu. De er begge voksne mennesker. Og hun venter på et svar.

„Det kan vi godt,“ siger han og æder al angst og tanke om, hvad man gør og ikke gør. Først senere vil han blive forvirret over sig selv.

Det er næsten et svar, men nok for hende. Hun tager hans hånd. Hendes håndflade er blød, men fingrene er korte, neglene glatte. Da de træder ned fra barstolene, rager han op over hende. Det er han langt fra vant til. Han eksisterer i en verden, hvor han konstant skal løfte hovedet for at se på den, han taler med. Det er en ny og rar følelse sådan at kunne holde hovedet lige og ryggen rank.

De går mellem grupperne. De ældre kolleger, der vanen tro gør et fremragende indhug i bjerne, sidder lidt for sig selv. Dette er en tid før specialbryg, hvor Carlsberg og Tuborg hersker diktatorisk, men effekten af bjerne er den samme. De gamle snakker om fodbold og politik den aften. Det gør han ikke. Det er egentlig sjældent, at Christian snakker. På andet end tomandshånd. Der er han bedst tilpas.

En kort gang der samtidig er garderobe. Der lugter fugtigt, en smule jordslået. En dør. Noget han ser hver eneste dag og derfor aldrig har skænket mere end en flygtig tanke. Nu er hans pupiller store og grådige. Han sveder i håndfladerne, nervøs. Hun leder ham forbi jakkerne, de mange poser. Folk gør klar til en lang ferie. Måske er det derfor, de har brug for en smule eventyr, inden de kryber i deres

trange og vante hi. Måske er det derfor, hun gør det? Det går op for ham, at han er ligeglad. Fremtiden er et tog med buldrende kedler, og det skal nok nå frem, om han bekymrer sig om det eller ej.

Kvindetoiletet. Tomt. Selvom han har arbejdet her i to år, har han aldrig været herinde, ikke engang så meget som taget et kig af nysgerrighed. Han har blot forventet, at det var magen til herrernes. Det er det også, på nær de to pissoirer der er erstattet af en tredje håndvask. I spejlene er de dobbelt. Havde det været Christian, der bestemte, ville de have taget en af båsene. Det gør Lea ikke. Hun rækker ham sin trøje, blå og pelset, og krænger med møje den sorte bh af. Hendes bryster er store og tunge. Hver prydet af en kraftig brystvorte. De bærer præg af, at hun har født to børn og ammet.

Hun ser ned ad sig selv. Ser så op på ham. Bh'ens skåle og hægter danner et bånd lige over hendes mave. Der er det samme i blikket som før. Noget ikke helt definerbart. Han rømmer sig. Leder efter de helt rigtige ord.

„Jeg kan ikke se noget galt med dem,“ siger Christian og mener det. „Din mand må være blind.“

Lea trækker på skuldrene. Brysterne løfter sig en smule. „De har altid været tunge. Men han synes, jeg skal få lavet nogle af silikone, fordi de ikke længere gør det for ham.“

„Siger han det? At de ikke gør det for ham?“

Hun nikker. Brystvorterne har rejst sig lidt, så de peger direkte mod ham. Den noprede hud på de mørke areolaer ligner små labyrinter uden udgange.

Christian ryster irriteret på hovedet. „Jeg synes, han er et røvhul. Det er langt vigtigere, hvad du selv synes. Det er dine bryster, ikke hans. Jeg synes ikke, du skal få lavet noget, og så kan han sige, hvad han vil.“

Lea holder Christians blik fanget, til det næsten er ulideligt. Brystvorterne stivner i kulden, der emmer fra de hvide klinker. Christian svælger. Det er begyndt at virke mærkeligt at stå her, for hvornår kommer en af kollegerne ud for at tisse? Han slikker sig om munden, fanget mellem døren og brysterne, der vokser i hans bevidsthed.

„Må jeg røre?“ spørger han, og hun nikker.

„Selvfølgelig.“

Han rækker ud, mens tusind følelser kører rundt i ham. Skal han kysse hende nu, eller er det helt forkert? Overhovedet ikke gøre noget? Røre ved hende på en måde, der ikke kan tolkes på som andet end seksuelt? Hvor skal han placere sine usikre fingre? Hvad skal han sige? I sidste ende, et splitsekund efter hun har givet ham lov, vælger han det dumme, han kan gøre.

Med lægehånd løfter han en smule op i det ene bryst. Det er blødt og varmt. Mættet, som var det andet end kød og blod. Han rømmer sig. Presser fingrene sammen, så en smule af huden sætter sig fast mellem dem som i en knibtang. Det øverste af en kno strejfer brystvorten, der er hård som metal. En definitiv tanke sætter sig i hans hjerne. Hun har taget ham herud, fordi hun har et problem, som hun gerne vil have en mands mening om. Havde hun ikke også sagt noget i den stil? Derfor er det mindste vel, at han kan være saglig og lægge alle tankerne om andet væk. Hun er trods alt gift, ikke?

„Altså,“ begynder han og vælger sine ord med omhu. „Jeg kan godt se, hvordan der kan gøres noget ved dem, hvis du gerne selv vil have det. Man kan godt se, at du har ammet. De er mere fyldige i bunden end i toppen. Så ja, du kan få dem lavet ... men jeg synes ikke, du skal. Det er sådan, du ser ud nu. Fordi du har levet. Det er kvindebryster og ikke noget kunstigt.“

Hun ser tøvende på ham. Er hun glad for eller ked af hans svar?

Bøvet rækker han hende blusen, og hun vender ryggen til ham, mens hun ordner bh'en og derefter tager blusen på. Han fanger hendes blik i spejlet, og hun smiler til ham. Det helt specielle blik er der stadig, men det har forandret sig. Det virker mere intenst, det ser lige igen-nem ham.

„Lad os gå tilbage til de andre,“ siger hun og giver hans hånd et klem. „Og tak, Christian, fordi du ville se på dem. Jeg har det bedre nu.“

„Det var så lidt,“ siger han, og i sit stille sind bander han sig selv lige luket ned i Helvede over, at han ikke kyssede hende.

xx

Tre år senere

xx

Du ser forvirret på Lea, da den unge dame bryder ind mellem jer fægtende med en seddel. „Drikket I mælk derhjemme?“ siger hun, tror automatisk, at I bor sammen, lever sammen. Det gør dig sært glad. „Ja, men mest ham og børnene,“ siger Lea og peger på dig. „Så I vil altså sige, I er erfarne mælkebrugere?“ spørger den unge dame med et endnu større smil. Ordene er indøvede. En af hendes hjørnetænder er skæv. Det er sødt. „Vil I så ikke med op og være med i et testpanel? Jeg arbejder for Arla, og vi er i gang med at finde ud af, hvordan vores næste kartonde-sign skal se ud.“ Gågaden strækker sig både våd og kold på begge sider af jer. Himlen er en spand mørtel fordelt med sløset hånd. Du begynder at grine. Lea griner også. Du nikker. „Jo, det vil vi gerne,“ siger Lea, og I bliver ved med at grine hele vejen op ad den snoede trappe og ind i det lille kontor, hvor der sidder en poleret mand med otte forskellige kartoner foran sig. Det

tager over en time. Du hælder væske, ikke vand, fra en karton, Lea hælder fra en anden, I hælder fra en sammen. I får spørgsmål om farve, størrelse, produkter, men mest af alt bliver I spurgt om skruelåget. Skal det være ovalt? Skal det være hvidt, som det næsten altid er? Hvad med størrelsen; hvor stort skal hullet, man hælder af, være? Du svarer alvorligt og omhyggeligt. Lea svarer konkret og præcist. Der lugter af vådt tøj og kontorlandskab. Det gør ondt i maven af at holde en springflod af latter tilbage. Endelig sætter manden det sidste hak i den sidste firkant, og både du og Lea skriver under. Manden smiler hemmeligt, rækker dig en kuvert. Tilbage på gaden ler I så voldsomt, at I bliver nødt til at kysse for at stoppe igen. I kuverten er et skrabelod. Man kan vinde 500.000. Selvfølgelig er der ikke gevinst på. Det gør heller ikke noget. Det gør slet ikke spor.